

שפטוב ויישב יהודה וישראל לבט"ח.

בין כל האותיות היו שלומות בלי מריבבה כלל, וכל אותיות האלפָא ביתה היו שלומות למעלה ולמטה. האותיות העליונות היו שלומות למטה, והאותיות

הנקודות היו שלומות למטה.

בשעה שהפרוכים היו פורסים נספחים ממטה למטה, ואותיות פורחות ממטה למטה, ואותיות ממטה למטה, וננסים אלו באלו, ונכללים אלו באלו,

בನישיקות של אהבה.

כיוון שהאותיות מתחברות, כל הנקודות מהחנות והדרגות העליונות וכל הקווימות מתחברים יתדר, ונושקים אלו באלו בנישיקות של אהבה, עד שפלם נדריו לאחד, ותקודוש ברוך הוא אחד בלי פרוד כלל.

כל נשיקות האהבה אין אלא להיות כלל אחד, להפלל זה בנה בלי פרוד, ומשום לכך הנישיקות הלו בכללهن, להיות הכל אחד, בכלל אחד, אותיות עם אותיות, דרגות עם עולמות עם עולמות, דרגות עם דרגות, אשה עם בעלה, להיות הכל אחד.

פיהו, למה פיהו? קיה ציריך להיות פיו! אלא להקליל את שניהם יחד. פיהו, להראות שהיא זרינה זגבה, באחתה מתקינות פומה, לקבלה נשיקו מבעה. בגין

שפתוקינה פיך לקלל נשיקות מבעה, משום לכך נראית

הזמיןות של פיה.

פיהו, כאן יש להסתכל, אם תאמר שהנישיקות הן למעלה למעלה באין סוף, משום שאמר בדרכ נסתר ישגקי, פיהו, ואחר כך בגליו - דכך? לא כך, שהרי הנישיקות אין תליות שם למעלה, אלא אשה עם בעלה, אלא שטרם התקריבו והתנשקו בركחות של אהבה

ויישב יהודה ויישראל לבט"ח.

בollowו אתוון והוא שלמין בינייהו שלא קטרוגא פל, ואתוון דאלפא ביתא כולה, והוא שלימי עילא ותטא. אתוון עילאיין הוא שלימיין לעילא. אתוון דקיקין הו שלימיין לטא.

בשעחה דקרובי הם פרסי גראפייהו מטא לעילא, אתוון פרחין מטא לעילא, ואתוון מעילא לטא, ועאלין אלין באליין, ואתפליילו אלין באליין, בנשיקין דרחימנו.

בזון דאתוון מתחברן, כל דרגין תפאין, ודרגין עילאיין, ועלמיין כולהו, מתחברן בחדר, ונשקי אלין באליין, בנשיקו דרחימנו, עד דהו כולהו חד, וקדוש בריך הוא חד, שלא פירודא כל.

כל נשיקין דרחימנו, לאו איןון אלא למחיי כללא חד, לאתכללא דא בדא כלא פירודא. ובגין לכך נשיקין אלין בכולא, איןון, למחיי כולה חד בכללא חד, אתוון באתוון, עלמיין בעלמיין, דרגין בדרgin, אתטא בבעלה, למחיי כולה חד.

פיהו, אמר פיהו, פיו מיבעי לייה. אלא לאכללא פרוייהו בחדר. פיהו, לאתחזהה דהא איה זמינית לגביה, באחתה מתקינות פומה, לקבלה נשיקו מבעה. בגין לכך אתחזי זמינו דפומה.

פיהו, הכא אית לאסתכלא, אי תימא דנשיקין איןון לעילא לעילא באין סוף, בגין דאמר באורה סתים ישגני פיהו. ולברת אהדר באתגליא דודיך. לאו הבי, דהא נשיקין לא פלין פמן לעילא, אלא אתטא בבעלה. אלא עד לא אתקריבו דא בדא, אמר באורה סתים. בזון דאתקריבו ואתנשקו בדקיקו דרחימנו דא אלא שטרם התקריבו והתנשקו ברכחות של אהבה